

HỒI THỨ BỐN MƯƠI BẢY

THƯƠNG CON TRẺ HIỀN PHỤ RỜI CHÂU

Xung Hư đạo nhân là người rất nhiệt tâm, liền đồng dục nói:

-Sư đệ! sư muội! Kẻ đối đầu đã cướp lệnh lang còn coi chùa Thượng Thanh chẳng ra đâu nữa. Bất luận hần là một nhân vật ghê gớm đến đâu dù ngu huynh làm không nên việc cũng quyết giúp hiền đệ một tay.

Y ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

-Lệnh lang đã bị người bắt mà vẫn quay về sư môn để chung lo kiếp nạn đủ, thấy sư đệ thâm tình chẳng lẽ bọn mũi trâu chúng ta bấy nhiêu người lại không ai là người can đảm ư?

Xung Hư nói vậy vì y tưởng kẻ đối đầu đã chẳng sợ vợ chồng Thạch Thanh lại coi thường cả phái Tuyết Sơn người nhiều thế mạnh thì tất phải là một nhân vật vô cùng lợi hại. Y có biết đâu người cướp con Thạch Thanh lại chính là nhân sĩ phái Tuyết Sơn.

Thạch Thanh một là không muốn phô bày sự xấu xa của nhà mình hai là giữa lúc chùa Thượng Thanh đang lâm đại nạn y không muốn gây thêm cường địch kết mối oan cừu với phái Tuyết Sơn. Y đáp:

-Tầm thịnh tình của các vị khiến cho vợ chồng tiểu đệ cảm kích vô cùng! Hiện điều này chưa được điều tra rõ ràng, vậy chờ khi tìm ra manh mối mà vợ chồng tiểu đệ thân đơn thế cô sẽ về chùa cầu cứu xin các vị sư huynh đệ viện trợ cho.

Xung Hư nói:

-Thế cũng được. Nhưng khi ấy hiền đệ bắt tất phải thân hành đến nơi, chỉ đưa tin lại là đủ. Chùa Thượng Thanh sẽ gửi lực lượng đến tiếp tay cho hiền đệ.

Vợ chồng Thạch Thanh chấp tay ngỏ lời cảm tạ. Nhưng trong bụng nghĩ thầm:

-Dù phái Tuyết Sơn có đem con mình ra mà băm vằm mổ xẻ thì vợ chồng mình cũng ráng mà chịu theo số mệnh, quyết chẳng bao giờ cần đến chùa Thượng Thanh đem binh cứu trợ.

Vợ chồng Thạch Thanh cáo từ ra đi. Bọn Thiên Hư, Xung Hư và toàn thể đạo nhân đều tiễn chân ra ngoài sảnh đường.

Thạch Phá Thiên thấy mọi người đi xa rồi, liền chui ra khỏi bức hoành. Chàng xoay mình bám nóc nhà rồi nhảy xuống mé ngoài tường, bụng bảo dạ:

-Thạch trang chúa và Thạch phu nhân nói là có cậu con bị người cướp đi, chẳng hiểu kẻ nào đã hạ thủ? tám bài đồng kia chỉ là đồ chơi, cướp lại hay không cũng

chẳng quan hệ gì. Thạch phu nhân đối với mình rất tốt, mình nên giúp bà ta đi tìm kiếm cậu con. Nếu mình tìm được cậu đưa về, chắc bà mừng rỡ lắm. Bây giờ mình hãy chạy đến chỗ bà xem cậu con chừng bao nhiêu tuổi? Hình dạng thế nào? Bị ai cướp đi?

Chàng nhảy vọt lên đứng trên ngọn cây, trông về phía Đông bắc thấy mười mấy chiếc đèn lồng xếp thành hàng hai. Quần đạo chùa Thượng Thanh đang tiễn chân vợ chồng Thạch Thanh ra khỏi cửa sơn môn.

Thạch Phá Thiên nghĩ thầm:

-Vợ chồng Thạch trang chúa cưỡi ngựa đi rất mau vậy mình phải chạy ngay từ bây giờ mới đuổi kịp.

Chàng nhìn rõ đường đi của vợ chồng Thạch Thanh rồi mới từ trên cây nhảy xuống theo sườn núi mà rượt.

Chàng chưa chạy ra khỏi cổng chùa Thượng Thanh đã nghe có tiếng người quát:

-Ai đó ? Đứng lại !

Nguyên lúc Thạch Phá Thiên nằm sau búa hoành chàng ngừng hơi nín thở nên chẳng phát ra mảy may tiếng động và mọi người trong sảnh đường chưa phát giác ra. Nhưng bây giờ chàng chạy nhanh quá mà quần đạo chùa Thượng Thanh toàn là những tay cao thủ, lập tức biết ngay có người ngoài đến. Ban đầu họ vẫn làm ngơ, chờ cho vợ chồng Thạch Thanh lên ngựa đi khá xa, mới chia ra chạy đi đón đường.

Trong bóng tối, Thạch Phá Thiên bất thành linh thấy kiếm khí vọt lên rồi hai đạo nhân chống kiếm đứng chắn trước mặt.

Ánh sao lờ mờ chiếu vào lưỡi kiếm loé lên một chút, Thạch Phá Thiên nhanh mắt nhận ra người đứng mé tả chính là Chiêu Hư. Trong bụng mừng thầm, chàng cất tiếng hỏi:

-Chiêu Hư đạo trưởng đây ư?

Chiêu Hư sững sốt nghĩ thầm:

-Té ra người đến đây lại nhận ra mình.

Y liền đáp:

-Chính thị bần đạo, các hạ là ai?

Thạch Phá Thiên rút tay phải ra nói:

-Đưa hai tấm đồng bài cho tại hạ.

Chiêu Hư tức giận quát lên:

-Ta cho ngươi cái này!

Rồi vung kiếm lên chém vào chân chàng.

Giới luật của chùa Thượng Thanh rất nghiêm, không được giết càn người vô tội. Hiện chưa biết rõ lai lịch đối phương, thì dù Thạch Phá Thiên có mở miệng đòi bài

đồng là phạm vào một điều tối kỵ. Mà Chiêu Hư cũng chưa dám phóng kiếm đâm vào chỗ trọng yếu trong người chàng.

Thạch Phá Thiên né người đi tránh khỏi, tay phải chàng chụp xuống vai đối phương.

Chiêu Hư thấy thủ pháp Thạch Phá Thiên rất lợi hại liền vung thanh kiếm chuyển hướng nhằm vào vai chàng.

Thạch Phá Thiên cúi đầu xuống chuồn dưới lưỡi kiếm, nhưng chàng sợ lưỡi kiếm hốt vào đầu mình, tự nhiên vận khí vào tay phải giơ lên đỡ.

Chiêu Hư cảm thấy mùi tanh xông thẳng vào mũi, đầu óc mê man, lập tức ngã lăn ra.

Thạch Phá Thiên còn đang đứng sững thì đạo nhân thứ hai đã phóng kiếm đến sau lưng chàng.

Chàng tự biết bàn tay của mình quả có điều quái dị, cứ mỗi lần động thủ là y như rằng làm chết người. Chàng không dám vung chưởng ra phản kích nữa, vội nhảy vọt về phía trước.

Roạt một tiếng vang lên! Vạt áo sau lưng chàng đã bị mũi kiếm của đạo nhân rạch một đường, da thịt chàng cũng bị xây xát một chút.

Võ công đạo nhân này tuy còn kém Chiêu Hư, nhưng y thấy Chiêu Hư hôn mê ngã lăn ra bất tỉnh không hiểu đối phương đã dùng cách nào để hạ thủ. Vì nóng nảy cứu đồng đạo nên y vội vã phóng kiếm ra đâm Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên nhảy xéo đi để tránh những chiêu kiếm của đạo nhân. Trong lúc hoang mang chàng vội lượm lấy thanh trường kiếm của Chiêu Hư đã quăng xuống đất vừa rồi. Chàng thấy đối phương phóng ra những chiêu ác liệt và toàn nhằm vào những yếu huyệt đâm tới. Chàng liền dùng kiếm làm đao để thu triển Kim đao pháp.

Choang! Chàng đã vung kiếm lên gạt lưỡi kiếm của đối phương phóng tới.

Nội lực trong tay Thạch Phá Thiên thật là ghê gớm! Đạo nhân tay kiếm không nắm chặt được, thanh kiếm bị văng đi.

Võ công phái Thượng Thanh chẳng những chỉ sở trường về kiếm pháp mà thôi, “Cầm Nã thủ pháp” phái này cũng vận vào hạng kỳ tuyệt trong võ lâm.

Đạo nhân mất kiếm rồi, vẫn không lộ vẻ sợ hãi chút nào, vọt người đi nhảy xổ vào người Thạch Phá Thiên. Bốn chưởng thành troả, y nhằm đâm vào những huyệt đạo trọng yếu trên ngực và bụng chàng.

Ta nên biết rằng đạo nhân tay không mà đối địch với Thạch Phá Thiên cầm kiếm trong tay, cần phải đánh giáp lá cà, sát hấn vào địch nhân khiến đối phương khó bề thi triển khí giới mới có cơ thủ thắng được.

Thạch Phá Thiên la lên:

-Không được đâu!

Chàng hất tay trái ra đẩy đạo nhân.

Giữa lúc ấy nội lực chàng đã được phát huy, chất kịch độc đã ra đến lòng bàn tay. Vừa bị đẩy, đạo nhân lập tức ngã lăn xuống đất nằm co rúm lại. Thạch Phá Thiên vừa dậm chân vừa la hoảng:

-Trời ơi! Thiệt tình tại hạ không muốn hại đạo trưởng. Đây chẳng qua sự bất ngờ

Bỗng chàng nghe tiếng la ó khắp xung quanh. Quần đạo bốn mặt từ từ tiến gần vào.

Thạch Phá Thiên vội thò tay vào sờ trong bọc Chiêu Hưn quả nhiên có hai tấm bài đồng.

Chàng liền lấy ra hai tấm bài đồng bỏ vào túi mình rồi co giò chạy về phía vợ chồng Thạch Thanh đã đi trước để rượt theo.

Thạch Phá Thiên chạy liên một mạch được hơn mười dặm, mà vẫn không thấy tiếng vó ngựa chi hết thì tự hỏi:

-Thạch trang chúa và Thạch phu nhân chẳng lẽ đi nhanh đến thế ư? Mình đuổi nữa chưa chắc đã ăn thua gì? Hay là mình đuổi không đúng nẻo đường? Thạch trang chúa và Thạch phu nhân không đi theo đường cái thì rẽ vào ngả nào?

Tuy Thạch Phá Thiên nghĩ vậy nhưng vẫn tiếp tục rượt theo.

Chàng chạy thêm mấy dặm nữa thì đột nhiên nghe tiếng ngựa hí. Chàng liền ngẩng đầu ngó về phía phát ra thanh âm thì thấy một đôi ngựa buộc vào dưới gốc cây liễu. Đôi ngựa này một đen một trắng, đúng là ngựa của vợ chồng Thạch Thanh.

Thạch Phá Thiên mừng rỡ vô cùng. Chàng móc túi lấy hai tấm bài đồng ra cầm sẵn trong tay. Chàng toan cất tiếng gọi thì đột nhiên nghe thanh âm Thạch Thanh từ xa vọng lại:

-Nhu muội! Thằng giặc non đó cứ nấp nánh rượt theo chúng ta hoài, chắc là có lòng đen tối. Chi bằng thu thập gã đi quách cho rồi.

Thạch Phá Thiên vừa nghe thấy đã giật mình kinh hãi tự hỏi:

-Tại sao lại không muốn cho mình rượt theo?

Tuy chàng có nghe thấy thanh âm Thạch Thanh nhưng không nhìn thấy hai người.

Chàng sợ Thạch phu nhân động thủ đánh chàng, nếu chàng lâm vào tình trạng bất buộc phải trả đòn mà không cẩn thận làm chết Thạch phu nhân thì còn ra thế nào?

Chàng vội ẩn mình vào trong đám cỏ rậm định bụng nếu Mẫn Nhu sấn lại thì chàng sẽ liệng bài đồng cho bà, rồi xoay người chạy trốn.

Bỗng chàng nghe đánh vù một tiếng. Một bóng người đứng nấp phía sau cây hoè lớn ở mé tả nhảy vọt ra. Tay cầm trường kiếm trở mũi vào bụi cỏ rậm, quát lên:

-Thằng nhỏ này! Người theo hút bọn ta làm chi? Ra đây mau!

Bóng người đó chính là Mẫn Nhu.

Thạch Phá Thiên toan lên tiếng thì từ trong bụi cỏ rậm vọt ra ba tiếng veo véo. Có người phóng ám khí bắn lại Mẫn Nhu.

Mẫn Nhu rung động thanh trường kiếm trong tay một cái liền gạt được ám khí rớt xuống, thì một hán tử áo xanh từ trong bụi rậm nhảy ra. Gã cầm đơn đao trong tay nhằm bổ xuống Mẫn Nhu.

Diễn biến này khiến cho Thạch Phá Thiên cực kỳ kinh ngạc. Chàng không ngờ có người ẩn nấp trong bụi cỏ rậm.

Thân thủ hần cực kỳ mẫn tiệp, gã múa thanh đơn đao rít lên veo véo.

Mẫn Nhu chỉ vung kiếm để gạt chứ không trả đòn. Thạch Thanh cũng từ gốc cây hoè chạy ra. Thanh trường kiếm vẫn cài sau lưng, y chống tay đứng bàng quan, coi hai bên động thủ một lúc rồi lên tiếng:

-Gã hán tử kia! Người là đồ đệ Lữ Thập Bát trên núi Thái Sơn phải không?

Hán tử cũng quát lại:

-Phải thì làm sao?

Tay gã vẫn tới tấp ra chiêu không chậm lại chút nào.

Thạch Thanh cười hỏi:

-Lữ Thập Bát tuy không có giao tình gì với chúng ta, nhưng cũng chẳng có chuyện cho xích mích. Người theo dõi chúng ta sáu bảy dặm đường là có ý gì?

Hán tử đáp:

-Ta bắt phải nói với người vô ích

Tuy Mẫn Nhu ra tay hơi hột, trông bề ngoài chẳng có chi mãnh liệt, nhưng bà đã bức bách hán tử phải luống cuống chân tay.

Thạch Thanh cười nói:

-Đạo pháp của Lữ thập Bát còn cao thâm hơn bọn ta. Nhưng người chưa học được bằng ba phần mười của sư phụ thì hạ đao đứng yên là hơn.

Thạch Thanh vừa dứt câu này thì Mẫn Nhu phóng kiếm đâm trúng vào cổ tay hán tử. Bà lại lạng người di chuyển đến sau lưng gã. Đồng thời bà xoay ngược đốc kiếm điểm trúng vào huyệt đạo gã.

“Choang” một tiếng vang lên! Thanh đơn đao ở trong tay hán tử rớt xuống. Những đại huyệt bị phong tỏa, gã không nhúc nhích được.

Thạch Thanh tùm tùm cười hỏi:

-Quý tính ông bạn là gì?

Gã hán tử này vẫn giữ thái độ quật cường. Tuy gã bị kèm chế mà không tỏ vẻ gì khiếp sợ. Vẻ mặt vẫn hung hăng, gã hỏi lại:

-Người giết ta thì cứ việc giết đi. Hà tất còn phải hỏi làm chi?

Thạch Thanh cười nói:

-Ông bạn không chịu nói, cái đó cũng chẳng quan hệ gì. Nhưng ông bạn gia nhập vào một bang hội nào, chẳng lẽ không e lệnh sự biết ra hay sao?

Hán tử lộ vẻ kinh dị tự hỏi:

-Sao thằng cha này lại biết lai lịch mình?

Thạch Thanh lại nói tiếp:

-Tại hạ cùng lệnh sư là Lữ Thập Bát sư phó vốn không hiềm khích mà y lại phái người đi theo dõi hành tung vợ chồng tại hạ ư? Ha ha! Chẳng giấu gì lão huynh: Lệnh sư đối với bọn tại hạ còn có chút nể nang, quyết chẳng khi nào phái lão huynh làm chuyện này.

Lời nói của Thạch Thanh hiển nhiên là bảo cho hán tử hay võ công gã còn kém lắm. Dĩ nhiên sư phụ gã không sai đi làm một việc quá khả năng của gã.

Hán tử mặt tím bầm, may trong đêm tối không ai nhìn thấy rõ.

Thạch Thanh đưa tay ra vỗ vai gã nói:

-Vợ chồng tại hạ làm việc gì cũng quang minh lỗi lạc, không cần lén lút dù ai hay cũng chẳng sợ gì. Lão huynh có muốn biết hành tung vợ chồng tại hạ ở chùa Thượng Thanh đến đây. Tại hạ đi thăm Thiên Hư đạo trưởng trên chùa đó. Lão huynh cứ về hỏi lệnh sư sẽ biết là Thạch Thanh và Mẫn Nhu lúc còn nhỏ tuổi đã từng học nghệ ở chùa Thượng Thanh và Thiên Hư đạo trưởng là sư huynh bọn tại hạ. Hiện giờ bọn tại hạ định đến thành Lăng Tiêu trên núi Tuyết Sơn để bái yết chưởng môn phái Tuyết Sơn là Uy Đức tiên sinh. Lão huynh có muốn hỏi điều chi nữa thì cứ việc nói ra.

Gã hán tử thấy tứ chi tự nhiên hết tê. Hiển nhiên Thạch Thanh vừa vỗ vai hai cái là để giải huyết đạo cho mình. Gã không khỏi sinh lòng kính phục, chấp tay đáp:

-Thạch trang chúa lấy nhân nghĩa đối đãi với mọi người. Tiếng đồn quả đã không sai. Vạn bối tự biết mình đã mạo phạm một cách hỗn hào.

Thạch Thanh khiêm tốn nói:

-Lão huynh dạy quá lời.

Hán tử không dám lượm thanh đơn đao dưới đất lên. Gã nhìn về phía Thạch phu nhân khoanh tay xin lỗi:

-Vạn bối thật là đắc tội.

Rồi trở gót đi luôn.

Thạch phu nhân cũng khoanh tay đáp lễ.

Hán tử vừa đi được mấy bước thì Thạch Thanh lại lên tiếng:

-Ông bạn! Bang chúa quý bang đã đến đâu chưa?

Hán tử giật mình kinh hãi quay lại hỏi:

-Tiền bối ... tiền bối đã biết cả rồi ư?

Thạch Thanh khẽ thở dài hỏi lại:

-Lão huynh chưa được tin tức gì hay sao?

Hán tử lắc đầu đáp:

-Vạn bối chưa được tin tức gì hết.

Thạch Thanh lại nói:

-Vợ chồng tại hạ muốn kiếm y.

Ba người nhìn nhau một lúc rồi hán tử lại trở gót ra đi.

Mẫn Nhu chờ cho hán tử đi xa rồi mới hỏi:

-Thanh ca! Phải chăng gã là người bang Trường Lạc?

Thạch Phá Thiên nghe đến ba chữ bang Trường Lạc bất giác chấn động tâm thần.

Thạch Thanh nói:

-Lúc gã vừa xoay mình ra đi, vạt áo bay lên ta trông phảng phất góc vạt áo bào có thêu một đoá hoa vàng nhưng không được rõ. Ta buột miệng hỏi câu đó thì quả nhiên không lầm. Gã theo dõi chúng ta chỉ vì Ngọc nhi. Nếu mình sớm biết vậy thì chẳng làm khó dễ gã.

Mẫn Nhu nói:

--Bọn họ ... thấy Ngọc nhi bị Bạch Vạn Kiếm bắt đi vẫn đem lòng lo lắng, tất nhiên phái người trong bang đi chặn khắp nơi. bang Trường Lạc người nhiều thế lớn, đâu cũng có tai mắt mà sao lại không được tin tức gì?

Ngừng một lát bà lại hỏi bằng một giọng thê lương:

-Sao Thanh ca biết ... họ chưa được tin tức gì?

Thạch Thanh nắm lấy tay vợ rồi hai người cùng sánh vai ngồi xuống gốc cây liễu nói bằng một giọng ôn tồn:

-Nhu muội! Nếu bọn họ được tin tức Ngọc Nhi tất không phái người theo dõi hành tung những nhân vật trên chốn giang hồ. Vừa rồi gã đệ tử của Lư Thập Bát tự nhiên vô cớ theo dõi bọn mình thì ngoài việc dò la tông tích bang chúa gã, thì còn có chuyện gì nữa?

Chỗ vợ chồng Thạch Thanh ngồi chỉ cách bụi cỏ rậm mà Thạch Phá Thiên ẩn náu không đầy hai trượng, nên vợ chồng Thạch Thanh nói chuyện nhỏ với nhau mà cũng nghe thấy rõ mồn một.

Kể ra thì bản lĩnh của hai vợ chồng Thạch Thanh đáng lý đã phát giác ra Thạch Phá Thiên từ lúc chàng còn ở đằng xa chạy tới rồi mới phải. Nhưng lúc đó cả hai người tâm thần đang chú ý đến gã hán tử theo dõi hành tung mình ở phía sau, và

lại nội công Thạch Phá Thiên rất cao thâm, chân bước không phát ra thanh âm rất khó mà phát giác ra được. Khi hán tử đi rồi, hai người không ngờ trong bụi cỏ rậm còn người khác ẩn nấp.

Thạch Phá Thiên nghe hai vợ chồng Thạch Thanh nói những gì về bang chúa bang Trường Lạc bị Bạch Vạn Kiếm bắt đi thì chàng tưởng chừng như họ nói chuyện mình. Nhưng lúc nghe hai ông bà nói đến Ngọc nhi nào đó thì xấu hổ vô cùng. Nhưng chàng cũng đánh bạo lắng nghe cho biết ro.

Lúc này bốn bề chỉ thấy tiếng côn trùng rên rỉ, ngọn gió lay động đầu cành. Vợ chồng Thạch Thanh ngồi yên không nói chuyện nữa.

Thạch Phá Thiên chỉ sợ bị bại lộ hành tung, chàng nín hơi không dám thở mạnh.

Hồi lâu, chàng mới nghe Thạch phu nhân buông tiếng thở dài rồi tiếp theo là tiếng khóc thút thít rất khẽ.

Thạch Thanh bỗng lên tiếng:

-Nhu muội! Vợ chồng mình bôn tẩu giang hồ làm điều nghĩa hiệp, bình sinh chưa có chuyện gì trái với lương tâm. Nhất là mấy năm nay vì muốn bảo vệ cho Ngọc nhi được bình yên lại càng làm nhiều việc thiện. Nếu trời muốn bắt vợ chồng mình tuyệt tự thì nhân lực không thể tranh thắng với trời được. Huống chi Ngọc nhi là đứa con hư đốn thì thà là chẳng có con còn hơn. Chúng mình coi như không sinh ra nó nữa là xong.

Mẫn Nhu nói rất khẽ:

-Ngọc nhi tuy là một đứa bướng bỉnh từ thưở nhỏ nhưng dù sao y ... cũng là “bảo bối” của chúng ta, hơn nữa Kiên nhi bị chết thảm về tay người nên chúng ta lại càng thương yêu Ngọc nhi mới gây nên cái vạ ngày nay. Nhưng ... tiểu muội thủy chung chẳng oán than gì. Có điều, hôm trước trong tòa miếu nhỏ tiểu muội thấy y cũng không đến nỗi là một đứa hư hỏng cùng cực. Giả tỷ tiểu muội không lỡ tay đâm y một kiếm thì không chừng ...

Bà nói tới đây trở nên nghẹn ngào, trong lòng đau xót không biết đến đâu mà kể.

Thạch Thanh nói:

-Ta vẫn khuyên nàng bất tất thương tâm vì việc đó. Dù cho hôm ấy chúng mình có cứu được y thì đã chắc đâu là không bị bọn họ đoạt lại. Việc này cũng chẳng lấy chi làm lạ. Có điều người phái Tuyết Sơn làm sao lại mất tích ? Trên chốn giang hồ, các phái võ Trung Nguyên cũng chẳng một ai được tin tức gì mới kỳ. Nhu muội! Sáng mai chúng ta khởi trình tìm đến thành Lăng Tiêu. Phải tới đó mới biết rõ mọi chuyện được.

Mẫn Nhu nói:

-Nếu bọn mình không tìm được mấy tay viện thủ đắc lực thì làm sao dẫn thân vào chỗ đầm rừng hang cộp để cứu Ngọc nhi ra được ?

Thạch Thanh thở dài đáp:

-Việc cứu y đâu có thể dễ dàng được. Nếu dọc đường không cướp xong Ngọc nhi về đến thành Lăng Tiêu thì chẳng khác gì dẽ vào miệng cộp.

Mẫn Nhu nói:

-Tiểu muội coi chừng vụ này không phải hoàn toàn lỗi ở Ngọc nhi. Thanh ca cứ coi Ngọc nhi sử “Tuyệt Sơn kiếm pháp” một cách thô sơ như vậy thì đủ biết phái đó không truyền thụ võ công cho y đến nơi đến chốn. Mặt khác Ngọc nhi là đứa nhỏ cao ngạo. Lòng hiếu thắng của y nhất định đã kết oán với nhiều người. Mấy năm nay chắc họ đầy đọa y cực kỳ khổ sở !

Thạch Thanh nói:

-Cái đó đều tại ta tính lầm, bây giờ ta rất hối hận với nàng. Ngày đó ta chủ trương đưa y đến học nghề phái Tuyệt Sơn, tuy miệng nàng không nói ra, nhưng ta cũng biết lòng nàng rất quyến luyến không nỡ xa y. Ta không ngờ Phong Hỏa Thần Long Phong Vạn Lý, một bậc nam nhi nổi tiếng hào kiệt lại là chỗ thâm giao với mình mà còn ngược đãi Ngọc nhi.

Mẫn Nhu nói:

-Thanh ca ! Việc này trách Thanh ca thế nào được ? Thanh ca đưa Ngọc nhi lên thành Lăng Tiêu cũng hoàn toàn vì tiểu muội. Dù Thanh ca chẳng nói ra, nhưng làm gì tiểu muội chả hiểu. Muốn báo thù cho Kiên nhi, mình tiểu muội không đủ lực lượng mà Thanh ca không tiện động thủ. Hơn nữa kẻ đối đầu lại biết rõ võ công của bản môn, nhất định hấn phá giải được.

Nếu Ngọc nhi học kiếm pháp phái Tuyệt Sơn thành tài thì m5 con tiểu muội sẽ có thể hợp lực đánh chết kẻ địch. Ngờ đâu ... hời ôi !

Thạch Phá Thiên nghe hai người nói chuyện phần lớn chàng chẳng hiểu gì, chỉ nghĩ bụng:

-Số mạng Thạch phu nhân thật là đau khổ. Lòng dạ bà lúc nào cũng nghĩ tới cậu con. Dường như con bà bị người phái Tuyệt Sơn bắt về thành Lăng Tiêu. Chi bằng ta theo tới đó để giúp hai vị cứu người. Rõ ràng bà vừa muốn kiếm một tay giúp sức ...

chàng còn đang ngẫm nghĩ bỗng nghe từ đằng xa văng vẳng có tiếng vó ngựa chừng hơn mười con chạy rất mau tới nơi.

Vợ chồng Thạch Thanh cũng nghe thấy rồi liền ngồi yên không nói gì nữa.

Chẳng mấy chốc tiếng vó ngựa đã tới gần. Có tiếng người la lên:

-Có ở đây không ?

Rồi người khác gọi to:

-Thạch sư đệ ! Mẫn sư muội ! Chúng ta có mấy lời muốn hỏi !

Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu nghe rõ thanh âm Xung Hư đều lấy làm kinh dị. Hai người cùng vọt ra. Thạch Thanh lên tiếng:

-Xung Hư sư huynh đây ư ? Trong chùa có chuyện gì chẳng ?

Bỗng thấy bọn Thiên Hư, Xung Hư cùng mười mấy vị sư huynh đệ đều cỡi ngựa đến nơi. Trong bọn có hai đạo nhân đều ôm một người trong lòng. Lúc này trời chưa sáng nên nhìn không rõ hai người đó là ai ?

Xung Hư nóng nảy lớn tiếng gọi:

-Thạch sư đệ ! Mẫn sư muội ! Hai vị ở trong chùa không đoạt bài đồng sao còn dùng nguy kế để cướp đem đi ? Cướp bài đồng chẳng nói làm chi, sao còn hạ thủ đánh chết Chiêu Hư, Thông Hư hai vị sư đệ ? Thế ... thế thì thiệt là tàn nhẫn !

Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu nghe Xung Hư nói vậy đều giật mình kinh hãi. Thạch Thanh líu lưỡi hỏi:

-Chiêu Hư, Thông Hư hai vị sư huynh ... bị người ta hạ độc thủ ... câu chuyện này ở đâu mà ra ? Hai vị đó còn có thể cứu lại được chẳng ?

Y rất quan tâm đến sự an nguy của hai vị sư huynh, trong lúc hốt hoảng y không kịp giải thích là không phải mình hạ thủ.

Xung Hư tức giận hăm hăm nói:

-Không hiểu người đi cầu kết với bọn dã man nào mà dám dùng đến chất kịch độc, mọi người võ lâm đều ghê tởm. Hai vị sư đệ tuy chưa tắt thở nhưng bây giờ e rằng nguy đến nơi rồi.

Thạch Thanh nói:

-Sư huynh đừng vội nóng giận. Hãy để tiểu đệ coi xem sao đã.

Y nói rồi chạy lại nhìn Chiêu Hư, Thông Hư.

Mấy đạo nhân rút kiếm ra khỏi võ bật lên những tiếng lách cách để chặn đường.

Thiên Hư thở dài nói:

-Tránh đường ra ! Thạch sư đệ há phải con người như vậy !

Hai đạo nhân hắng giọng một tiếng rồi thu kiếm về nhường lối.

Thạch Thanh lấy đá lửa quẹt cho sáng lên soi vào mặt Chiêu Hư, Thông Hư thì thấy mặt xám đen đúng là trúng phải chất kịch độc. Y để tay lên mũi thì thấy chỉ còn thoi thóp thở, tính mạng nguy trong khoảnh khắc.

Ta nên biết võ công chùa Thượng Thanh đã thành một nhà nổi tiếng, có những chỗ sở trường hơn người. Chiêu Hư, Thông Hư đều có nội lực rất thâm hậu, thế mà chưa bị độc chưởng của Thạch Phá Thiên chạm vào người chỉ hít phải hơi độc ở trong tay chàng xô ra đã ngất đi ngã lăn xuống đất. Tuy vậy, hai đạo nhân này không thể chống nổi một giờ ba khắc nữa.

Thạch Thanh thấy hai đạo nhân trúng độc rất nặng liền quay lại hỏi:

-Nhu muội ! Nhu muội thử coi xem nhân vật phái nào đã hạ độc thủ ?

Y vừa quay đầu lại thì bảy tám vị sư huynh sư đệ chống kiếm bao vây cả hai vợ chồng vào giữa.

Mẫn Nhu thấy quần đạo có ý thù nghịch mình vẫn lơ đi như không trông thấy. Bà cầm lấy bó đóm trong tay Thạch Thanh lại gần hai đạo hân để soi xem. Bà thấy mũi hai người cũng thở hơi độc ra làm cho mình nhức đầu. Bất giác bà lùi lại một bước, trầm ngâm một lúc rồi đáp:

-Trên chốn giang hồ không làm gì có thứ thuốc độc này. Xin sư huynh cho biết hai vị sư ca đây đã trúng độc trong trường hợp nào ? Hay là bị địch nhân bỏ thuốc độc vào thức ăn ? Trong mình có thương tích gì không ?

Xung Hư tức mình gất lên:

-Ta biết đâu đấy ? Chúng ta định tìm đến hỏi các người. Mụ này còn giả vờ làm ra bộ hảo nhân. Ta chắc là lúc ăn cơm người tranh không được bài đồng liền bỏ thuốc độc vào rượu. Không thế thì làm sao mọi người kia chẳng việc gì mà chỉ vì hai tấm bài đồng ở trong mình Chiêu Hư mới bị trúng độc. Đồng thời cả hai tấm bài đồng trong bọc y cũng bị các người lấy cắp mất.

Mẫn Nhu tức quá mặt mày xám ngắt, nhưng bản tính ôn nhu, từ thuở nhỏ bà đối với các vị sư huynh một niềm khiêm cung lễ nhượng, không muốn gây lộn với họ. Cặp mắt long lanh ngấn lệ, cơ hồ sắp trào ra.

Thạch Thanh biết trong vụ này có sự hiểu lầm trọng đại, tự nhủ:

-Vợ chồng mình vừa ở chùa Thượng Thanh tranh đoạt bài đồng chưa được, mà bây giờ Chiêu Hư vừa mất bài đồng vừa trúng kịch độc thì trách nào họ chẳng đem lòng hoài nghi vợ chồng mình.

Y đưa tay trái ra nắm lấy tay phải vợ để an ủi bà. Lòng y cũng bàng hoàng khôn xiết.

Mẫn Nhu ghen ngào:

-Tiểu muội ... tiểu muội ...

Bà chỉ nói được hai tiếng “tiểu muội” là đã bật lên tiếng khóc.

Con người tinh thông kiếm thuật oai danh chấn động võ lâm nổi tiếng là tay nữ kiệt, nhưng lúc bị oan ức trầm trọng thì cũng chẳng khác chi một người đàn bà nhu nhược tầm thường.

Xung Hư tức giận nói:

-Người khóc nữa đi thử xem hai vị sư đệ có sống lại được không, hay là chỉ như mèo khóc chuột ?

Xung Hư chưa dứt lời, chợt nghe ở phía sau có tiếng người quát:

-Sao các vị chẳng phân rõ trắng đen lại đổ oan cho người một cách hồ đồ ?

Mọi người nghe thanh âm vang dội tỏ ra nội lực ghê gớm, ai nấy đều ngoảnh đầu lại xem thì thấy một hán tử quần áo tả tơi, đứng xa chừng vài trượng.

Lúc này phương Đông đã hừng sáng, mọi người trông rõ mặt thì ra một chàng tuổi trẻ.

Thạch Thanh và Mẫn Nhu vừa thấy thiếu niên trong lòng mừng rỡ vô cùng.

Mẫn Nhu ồ lên một tiếng hỏi:

-Người ... người ... là ...

Nhưng bà từng trải giang hồ, đã nhiều lần duyệt, bà không thốt ra hai tiếng Ngọc nhi.

Thiếu niên đó chính là Thạch Phá Thiên. Nguyên chàng nấp trong bụi cỏ rậm nghe bọn đạo nhân phiến trách vợ chồng Thạch Thanh, chàng nghĩ rằng: Nếu mình lộ diện e khó lòng tránh khỏi cuộc động thủ mà hai độc chưởng của mình lại phải giết nhiều người.

Nhưng nghe Xung Hư mỗi lúc một hng dữ với Thạch phu nhân khiến cho bà phải khóc, chàng không nhịn được nữa mới phải nhảy ra.

oOo